

Sulyok Vince**AZ ESTELEDŐ TENGER...**

Az esteledő tenger halványzöld vizeire
sötéten, már-már szinte feketén
telepszik rá a Baleári-szigetek
felől felénk terpeszkedő felhőzet
nehéz árnyéka s terül szinte sisteregve
a part előterében kavargó habokra,
mintha csak rejteni akarná és takarni
a Fehér Partok őrtornyai elől
az opálosan ködlő afrikai partok felől
hangtalanul sodródva érkező
diónyi kicsi, könnyű
sajkákat, csónakokat és alig-hajókat,
dugig telve szívszakasztó reménykedéssel –

miben is, Istenem?, abban talán,
hogy tárt karokkal, tárt ajtókkal,
ételekkel roskadásig telerakott
asztalokkal vagy legalább egy-egy pohárnyi
gyöngyöző tiszta vízzel várja-fogadja őket Európa,
bármelyik partszakaszra veti is ki őket
a vihart ígérő, zöld villámait
sorban ijesztően gyűjtogató éjszaka?

Nézem fentről a feltarajló tengert
Costa Blanca-i spanyol otthonom
szélvédett, langyos biztonságából,
én, aki pár évtizede még magam is
földönfutó voltam, éhes és hontalan,
elrongyolódott nevesincs „refugé”,
egy széttíport, sorsára hagyott ország

úgymond „politikai menekültjeként”,
új hazát, új életet, új jövőt,
megértést, segítséget várva és remélve
idegen emberek jóindulatától.

Akkori reményeim mind teljesültek.
Mára már egy lettem azok közül,
akik fentről, egy villaváros
magasra épült teraszáról nézhetem
tisztá ruhában, jóllakottan a
háborgó vizeken emberekkel szinte már a süllyedésig
teletömött, rozzant halászbárkáikon küszködő
s a kétségbeesésig kiéhezett
afrikaiakat, akik fölött éles,
éhes, fémes csattogással ott köröznak máris
a parti őrség helikopterei.

EGYSZER ITT ÉLTEM ÉN IS

A legjobb az lenne talán
s talán a legkívánatosabb is:
feloldódni a tengervíz ölelésében,
beletűnni, örökre beleveszni
a kéken homályló ködökbe,
a vizek mögötti párákba,
igen: a tenger szépségesen üzenő
kék hullámaiba,
ebbe a nyugtató örök zúgásba;
a partszegély arany homokján
csak árva lábnyomom maradna egy időre,
míg az újrázva partra szaladó
habtarajok ki nem törölnék, ki nem mosnák

utolsó, visszahozhatatlan jeleiként annak,

hogy én is éltem, hogy itt éltem én is,
itt járkáltam arany sugárözönben,
itt ragyogtam ebben a parti tájban
s itt sajogtak szívemben bánatok
és furcsa, mert még ritkább, örömök –
itt éltem, innen
vesztem bele a morajló vizekbe,
a dörgő hullámzásba, idegen
partok alatt, ahol lábnyomnyi
jel se marad utánam a homokban.

FUTOTT VOLNA EL A HALÁL ELŐL

Apám kórtermi ágyszomszédai
mesélték: lázálmában, önkívületében
ágyából többször is kikelt
s indult volna kifelé a teremből,
s futott volna (magát alig vonszolva bár)
betegsége és lázai elől,
a halál elől, az elmúlás elől
az ajtón-ablakon túli boldog világba,
ki a tüdeje forróságát hűtő,
mellkasát átjáró öblös szelekbe;
szénailattal hívta rétje vissza
s szántóföldje a rég megszűnt dülőkben,
ment volna hozzájuk, hogy meggyógyuljon
Anteusként érintve földjeit
s erőre kapni csordakút vizétől.
Futott volna gyilkos lázaitól,
a betegségekkel tele kórteremből
ki a széljárta, napsütött mezőkre,
ahol valaha boldog volt és erős volt,

s barnapiros arca maga a nyár volt,
jókedve aranylott mint nyári égbolt.

De ápolói visszafogták – a halálnak.

Hova futok majd én, mikor elérnek
engemet is a végső, a gyilkos lázak?
Se szántóm nincs, se rétem nincs, se szőlőm.
S talán hazám sincs, vagy ha van, alig van.
Idegen fenyesek, jégkék vizek
milyen vigaszt és milyen menedéket
nyújtanak majd, mikor hozzám lépve karon fog
fekete ruhás angyala a halálnak?

HOVA LETT?

hova lett sárga pongyolája
világolt tőle a szobája
s leginkább éppen akkor
mikor magáról azt is levetette

hova lett ugyan hova lett
melyik fiókba is tehette
s hova lettek maguk azok az évek is –
hova maga az élet

a sárga szín helyett már szinte csak
feketét látok
élek-e még élek-e még
a halál átok

csak pongyolája sárgasága
győzhetne ezen a halálon

de ugyan hova lett
való volt-e vagy csak álom

NEGYVEN ÉV UTÁN

Feleségemnek, Évának

Egymástól rettenetesen különböző
világból indultunk ki s hosszú
éveken át mentünk, bukdácsoltunk, sodródtunk,
ahogy az élet engedte, ahogy
a sors megszabta és lehetővé tette.
Sokáig nem tudhatta egyikünk se,
hogy a tekervényes és áttekinthetetlen
utakon-útvesztőkön valami előre
elrendelt Szándék irányít egymás felé
bennünket. S negyven hosszú éve már
együtt megyünk, egymásra hagyatkozva
s egymást segítve mindenben, ahogy lehet
s amíg lehet. Életünk java része
mögénk került már mindenképpen.
De az alkony tűzijátéka is
gyönyörű gyakran. Átkarolva egymást
ámulva nézhetjük kihúnyó fényeit,
szemben az elkerülhetetlen elmúlással.

ÖNHIBÁMON KÍVÜL

Hadd kezdjem azzal, hogy bevalljam:
szerfölötten kivételezett a helyzetem, az életem,
ámbar *önhibámon kívül* kerültem ebbe a helyzetbe
azzal, hogy, megintcsak *önhibámon kívül*, lettem
lakója és polgára annak az északi országnak,
ahol 1957 nyaratól élek.

Helyzetemet tovább pontosíthatnám azzal,
ha a fentiekhez azt is hozzáfűzném,
hogy ezekre a dramatikus lépésekre
saját szülőföldem állig fegyverben álló
karhatalma kényszerített rá, amikor
csőre töltött fegyverekkel s vicsorgó vérebekkel
űzött a fél országon át – ki a hazámból.

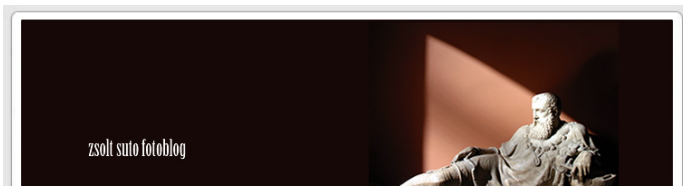
Mentségükre mondva: ez a karhatalom se
tudta, hogy mit cselekszik, ahogy ez már
karhatalmi emberekkel oly gyakran megesik.
Kurtára fogva a dolgot: ílymódon
éppen tőlük kaptam a döntő segítséget ahhoz,
hogy most itt éljek, s úgy, mintha csak álmodnám,
azaz szerfölötten kivételezetten
ezekben az egyre zűrösebb időkben.

Jóléti államom polgáraként most
erre-arra utazgatva a világban
szinte szégyenkezve, de mindenképpen
megrendülten dobálom eurós centjeimet
a szaporodó koldulók kalapjába.

Hogy egykori fogdmegeim elaggott
utódai közül ott áll-e egyik-másik
a kalapozók közt, nem tudhatom
s kívánni se tudnám nekik.

Az aluljárókban s a tévék képernyőin
mindenütt annyi a nyomorúság,

hogy a megrendülés és a szájalom
folyton szemem dörzsölésére késztet.
Jaj régi szép magyar nép!
Mire jutott állapotod
Romlandó cserép.
Mint egy kedves eleven kép
Voltál olyan szép,
Magyar nép!...
Fonnyadsz mint a lép.
Szegény magyar nép
Mikor lesz már ép?

Sütő Zsolt
fotó-
Blogjából:
Párizs-kék